

Den evige visdom

Levende døde taler til os: De store ånder, jorden har set gennem tiden. Deres stemmer er bevaret i det kollektive sind, i vores fælles erindringspulje, der overleveres fra generation til generation, tilgængelig for dem, som har transcenderet jeg'et.

Deres kloge stemmer lader sig høre af dem, som har ører at høre med, og de taler gerne, men kun på eget initiativ.

Jesus var den største stemme her i Vesten for længe siden, men andre er kommet til fra både øst og vest, både yngre og ældre.

Visdomstraditionen er så gammel som menneskeheden. Nogle har skilt sig ud af årsager, som fortaber sig i det uvisse. De er der alle, en kakofoni af kloge stemmer, af visdom fra øst og vest gennem årtusinder - til stadighed suppleret med nye facetter som menneskehedens erfaringer øges. Intet er statisk, heller ikke visdom.

Stemmerne melder sig under navn eller mere anonymt, og de kan være "rene" respektive "blandede". Døde er de, personerne, og dog levende i erindringen, fordi visdom "smittes" i det skjulte. Men "smitten" åbenbares kun, når jeg'et, det gamle emotionelt forførte jeg, er væk med sit snævertsyn og sin dårlige hørelse.

Spejlblank refleksion

Visdommen er ikke til personlig brug, den er fælles, principielt tilgængelig for alle, i praksis kun for få - endnu.

Den kan ikke viles. Den kommer kun, når sindet er modtageligt, dvs. stille, aldeles stille og tomt for egne tanker og ønsker af enhver art. Den mindste emotion - frygt, grådighed osv. - forstyrrer "signalet".

Du er alene et redskab, helt uden vilje og egne behov, et spejl som reflekterer lyset fra det fjerne på en måde, så det kan udtrykkes i tidens og stedets sprog gennem din krop og kulturelle baggrund.

Den evige visdom udtrykkes derfor i nogen grad forskelligt i visdomsteksterne fra før og nu, og fra øst og vest. En interessant og mangfoldig forskellighed, ganske som hverdagens hverdagsprog, som dog alle i høj grad udtrykker det samme, og som deler rødder med visdomsstemmerne.

Levende døde, døde levende, paradokser må til for at udtrykke visdommen, som er intuitiv og langt mere bredspektret af natur, end den almindelige tanke i jeg'ets verden.

Evighedens stemme, kollektivets stemme, frihedens og skønhedens stemme, kærlighedens glade stemme, som forsoner os med både liv og død, som berettet af så mange "nærdøde" og mange andre i øst og vest.

Spejlblank refleksion af et sind i fuldstændig ro skal til, et sind uden egen dagsorden ud over at være til rådighed, når lyset/ stemmerne melder sig. En mærkelig skæbne er det at få - som dronningen i en myretue - men nødvendig og ikke til at vælge fra. Klarhed og ro, "a receptive mind", skal til.